

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Francisci Caietani Societatis Jesu

Gaetano, Alfonso

Excusa Pragæ, Anno 1668

Cap: VII. Quomodo Franciscus superatis nonnullis tentationibus, abiverit
Sortino, ingressurus Societatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37359

luit, ità, ut quendam, secùs fa nerav
cientem, domo suâ exesse julle tûs,
rit. Cùm ità ferveret, recidi ac fe
in morbum: sed brevì revalu ptum
quamvis etiamnum nonnihil tium.
langueret. mon

CAPUT VII.

*Quomodo Franciscus
superatis nonnullis tentationibus
abiit Sortino, ingressurus
Societatem.*

Multas, & graves difficulta mihi)
tes, in principio suæ Con eatenu
versionis ortas, ex animi passio exposi
nibus, neque minores deinceps in quo
in castiganda carne, delicat tinent
nutrita, est perpeffus. Verum na, qu
tamen, tantum fuit odium vitæ arte,
præteritæ, quod ipsi Deus inge prabi
no

neravit, tantusque ardor spiri-
tus, ut illis evaderet superior,
ac feliciter proficeretur, susce-
ptum Divini obsequij nego-
tium. Sed quamprimum Dæ-
mon advertit nova Francisci
consilia, de nostro Ordine, cu-
jus semper fuit hostis, mille ma-
chinatus est technas, ut ipsum
averteret à proposito. Atque
in primis ipso instigante (sicut
credibile est, ac Franciscus re-
tulit Confessario, hic autem
mihi) convenit illum quispiam,
atenus nunquam ab eo visus,
exposuitque ipsi, repertum à se,
in quodam loco territorij Len-
tinenfis, esse certum genus are-
næ, quæ facilè, industriâ suâ, ac
arte, commutaretur in aurum,
præbuto, nî fallor, etiam illi hu-
jus

E

jus

jus chrysopeiæ specimine, quam
 promisit fore, ut operâ suâ di- sus es-
 sceret, si auxilio sibi adesset, tum
 favore. Miratus Juvenis, ad locur-
 novam insinuationem, qui se pr-
 tum cor suum, in thesauris quem
 lestibus collocaverat, existim hilon-
 vit esse vanam, & amandavit rum,
 ternuntium Sathanæ, qui huj mate-
 modi fraudibus, illum nite- nem
 tur pertrahere ad perditione gente
 Majus ipsi periculum adscivi Latet
 sequens occasio, cum, despo mitte-
 fante sibi Sororem ejus Ant- nem
 niam, Casparo Porto, tum B tantu
 rone, post Comite Sommatio ut ill-
 ludi peragerentur anteciner mitte-
 les, anno 1593. fuit summo- lia ex-
 rogatus, ut assumptâ larvâ, lum p-
 teresset communi lætitiæ. hilon-
 ctus tandem multis precibus ista in-
 quat

quamvis invitus, perduci se passus est in publicum, ad destinatum, personatorum spectaculis locum. Ut verò ostenderet, à se prævideri hamum diaboli, quem ipsi pararet, & sperare nihilominus, se ab eo fore liberum, in symbolo suo ac emblemate, pingi jussit cacodæmonem, qui piscem captabat argenteum, hoc addito lemmate: *Latet hamus in esca.* Deo permittente, ad ipsius humiliatignem, & nostrum exemplum, tantum hostis infernalis effecit, ut illum pertraxerit, ad intermittenda aliquantum spiritua- lia exercitia, non tamen in ul- lum peccatum: usque adeò, ni- hilominus, ipsi fuit pernicio- sa ista intermissio, solitarum ora- tio-

tionum, & pœnitentiarum, ut
 nonnihil fuerit tentatus, de
 ferendo ingressu Religioni
 quod ipse jam Religiosus, Fra
 testatus est. Tantum obest m
 dicus, spiritualium exercitati
 num neglectus, inter noxia
 empla. Animadvertens Co
 fessarius, Juvēnem periclitat
 de perdenda bona parte eoru
 quæ bene gesserat (quia no
 ignorabat, quòd, quemadm
 dom Ismaël Isaacum, ita ca
 spiritum, persequatur ludend
 abiturus Sortino, ad dicend
 pro concione, per tempus ve
 ni jejuniij, in oppido quoda
 vicino, inter valedicendum,
 ternè illum commonefecit, est co
 sibimet ipsi invigilaret, dam
 nem enim satagere, ut ipsum
 fessari

ducatur in peccatum aliquod leve, inde verò promoveatur ad grave, atque tum irreparabiliter præcipitet: recordaretur quoque mutationem vitæ in melius, fuisse opus Divinæ dexterae, & electionem Societatis Jesu, gratiam cœlitus collatam, ideòque conaretur potius respondere tantæ clementiæ, sibi à Deo exhibitæ, quàm ipsum provocare ad indignationem, ac propterea resumeret quantumcunque sua consveta exercitia devotionis. His verbis, & memoriâ Divinæ misericordiæ, quam in se adeò munificam fuerat expertus, colliquefactum est cor Francisci, ut ubertim lacrymans, pollicitus sit Consummatorio, observaturum se omnia,

nia, quæ ipsi commendaverunt.
Non permisit DEUS, ut Juvenem
quem tot gratijs jam cumularat,
à coeptis desisteret, potiorque
hostis communis esset, ad
extinguendos igniculos, bonorum
propositorum, quæ Divina
ipsius bonitas, ad confovendos,
id quod perfectioribus, ac
repetitis mortificationibus,
& orationis studijs. strema,
quâ Princeps mundi, ad
impugnandum regnum DEI
processit, via fuit, à gerere
ipsi spes vanas honorum
ac terrenorum bonorum. Cui
etenim morti esset proximus
Dominus Petrus, Filius primogenitus
Marchionis, quem genuerat
Domina Anna, filia

Joan
Ave
que
No
der
adi
chie
gen
Ma
lijs
stio
resp
uti
spui
me
illu
fall
DE
ren
cer
pre

Joannis Aragonij, Marchionis Avolensis, neque alium relinqueret hæredem, per quosdam Nobiles, ipsi conatus est persuadere, nè apertum sibi negligeret aditum, ad capessendum Marchionatum, tanquam secundo genito, nullo præterea existente Marchionis Fratris hærede, si alij liberis careret. His suggestionibus animosè Franciscus respondit: *Apprimè intelligo, uti nepotem meum, sic & mere-qui à mundo, priusquam autem me mundus deserat, præveniam illum ego, ac deseram: imò, si infallibiliter mihi constaret, velle DEUM, unà cum filio, ad se, Parentem evocare, forèmq; ego certus ipsius successor, non propterea desisterem à mea vocatio-*

ne, quæ mihi est charior omnibus
Principatibus, ac Regnis mundi
Migravit ex hac vita nepos: a
que Divina manus, quæ illum
aspectu mortui adolescentis
primùm ad vitam sanctam pro
moverat, ac subsecuto Principis
Paternensis obitu, confirmavit
rat in sanctis propositis vitæ Re
ligiosæ, tandem ipsum, acci
dente morte nepotis, evulsit
mundo, & introduxit in Re
gionem, Paradisum terrestrem
Interea accepit literas, coopta
tum se jam esse in Societatem
posseque proficisci Messaniam
& auspicari Tirocinium. Non
potuit illi significari quidquam
jucundius, & feliciter. Subito
acceleravit abitum, atque licet
rogaretur, ut magis confirmare

vires corporis, ac transigeret prius festa Paschalia, pro solatio Fratris afflicti, ex morte Filij: nihilominus, optans se expeditere mundi miserijs, & laqueis diaboli, ac DEO consecrare, dicebat: *Dirupisti vincula mea, tibi sacrificabo hostiam laudis.* Dispensavit omnia sua (secundum Servatoris consilium) pauperibus, & in opera pia. Atque præmissâ hac face accensâ sanctæ eleemosynæ, securus se viæ dedit primo die Paschatis. Placuit magnopere DEO ardens iste affectus, in deserendis, tanta cum solitudine cognatis afflictis, ac bonis seculi, auctis adeo eorundem spebus: & ingenti, illum perfudit in via solatio, imò in ipso veluti egressu, ex

domo paterna, promittens illi
 (quemadmodum olim S. Pat
 archæ Abrahamo fecerat) fo
 se ejus protectorem, præbit
 rúmque ipsi opes cœlestes,
 copiosam propaginem virtu
 tum: stabilivit quoque promi
 sum, pignore interni gaudij,
 dulcissimarum lacrymarum: et
 jus beneficij, semper deinceps
 memor vixit Franciscus, utque
 & nos ipsius essemus consci
 inspiravit ei DEUS, ut illud ad
 notaret his verbis: *Abiens Ser
 tino, habui ingens animi gau
 dium, & profudi copiosum im
 brem lacrymarum: sequeba
 túrque alia, quæ ego non pote
 ram legere. In itinere, præ
 buit bonum exemplum omni
 bus, neque intermisit demon*

stra

stra
 hæ
 qu
 in
 pro
 dé
 ras
 suc
 ten
 rò,
 ten
 ret
 me
 me
 gra
 tur
 In
 P

strare, qualisnam spiritus esset
hæres: quia suis sanctis allo-
quijs, convertit ad DEUM, duos
in exilium ablegatos ex patria,
propter commissa scelera, eos-
demque commendavit, per lite-
ras, Marchioni Fratri, ut illis
succurreret in necessitatibus
temporalibus, Confessario ve-
rò, qui mihi id retulit, ut salu-
tem animæ ipsorum procura-
ret, per Confessionem sacra-
mentalem. Quâ quidem com-
mendatione factum est, ut ijs
gratiosè, in utroque subvenire-
tur.

CAPUT VIII.

Ingreditur Societatem

JESU.

Pervenit Messanam, 21. Au-
gu.

E 6